

Уважени министри одбране Републике Србије, представници Министарства државне управе и локалне самоуправе, Министарства пољопривреде, водопривреде и шумарства, Министарства за туризам и омладину, Министарства за бригу о породици и демографију, Министарства науке, технолошког развоја и иновација, Министарства унутрашњих послова, Војске Србије и Безбедносно информативне агенције, председници општина, Поштовани народни посланици, одборници и чланови Градског већа, представници Расинског управног округа, Клуба привредника, побратими грчког града Ставроса, цењени учесници народноослободилачких борби, директори јавних предузећа и установа, Синдиката и удружења, представници медија, Браћо и сестре, поштоване Крушевљанке и Крушевљани,

Данас, ми овде окупљени, нисмо само домаћини, званице и гости. Данас смо и сведоци да је вредело! Да је вредело страдати и бранити. И баш зато овај дан највише дугујемо својим прецима. Хвала им и нека им је вечна слава!

Хвала им јер су нас научили да црни је барјак онај који води у вечност, а бели у поданичко ропство. Да син оца и унук деду памте јер им је неко отео тело, али душу и отаџбину успео није. А покушали су многи. Многи узалудни походници, освајачи, нападачи, агресори. И баш неки од њих, којима су и колоније део државне тековине, и дан данас не одустају да нас заведу у странице своје као ратнички, а не слободарски и страдални народ.

А када кажемо рат...

Ратују вране око коре хлеба.

Ратују звери око поделе плена.

Ратују увек они који би да отму и присвоје туђе.

А Србин? Србину рат никад ишао није. Никада од куће. Никада у туђе. Увек нам је та пошаст долазила незвана. Сама. И увек, када смо своју душу венчавали миром, у свате су нам долазили незвани и непожељни, окићени бомбама и реденицима.

И данас када праштамо али не заборављамо. Баш данас је дан када историју и свет подсећамо да није ратовање када се брани свој кућни праг. Да није ратовање када се брани земља у којој леже кости предака. Да није ни ратовање када се проспе крв пре него се гранични камен згази и где стоје крстови светиња наших. То није и није ратовање! То је борба за слободу и то је оно што Срби зову БРАТОВАЊЕ. И зато данас Крушевац постоји. Град који подједнако грли душе и мртвих и живих. Град сећања и савремене садашњости, град будућности.

Поносни смо и захвални да данас имамо прилику да одговорно и пожртвовано наставимо једну нову борбу. За нове инвестиције и нова радна места. Борбу за нове спортске објекте и нове паркове, нове болнице. За нове вртиће и школе. За нове путеве и пруге. За наше борце и пензионере. Борбу за свако више рођено дете. За бољи стандарт и лепши живот свих наших суграђана, јер без њих ни све ове борбе, ни оне прошле и будуће, не би имале смисла.

Научили смо да се за мир може борити само у миру, а у рату за слободу!

Грађанима Крушевца честитам јубиларних 80 година од ослобођења града у Другом светском рату. Желим вам да овај, као и све будуће дане проведемо у слози и миру испуњени радошћу живота, на скутима нашег највољенијег града.

Живео Крушевац!

Живела Србија!